

„Jinými slovy,“ pokračovali pak, „musíme teď váš přístupový scénář nadobro uchránit před výkyvy v povrchových vrstvách vašeho vlastního vědomí. Předpokládejme, že bychom vám teď řekli, že je obsah vašeho *Konce světa* takový a takový. Že bychom vám ten meloun zkrátka sami zbavili kůry. Stoprocentně byste se v něm začal vrtat a nakonec byste ho snad ještě celý přetvořil. Tady by to mělo vypadat takhle, sem by ještě patřilo přidat to a to, říkal byste si. A kdybyste to skutečně udělal, váš přístupový scénář by v tu ránu ztratil svou univerzálnost a bez té je *shuffling* nemožný.“

„Takže jsme vám ten váš meloun vybavili speciálně zesílenou kůrou,“ vložil se do toho další z nich. „Vy s jeho vnitřkem můžete navazovat spojení a vyvolávat si jej. Je to přece jen pořád ještě součást vás samého, že. Poznat ho ale nemůžete. Tam se totiž všechno topí v moři chaosu. A vy se do toho moře budete potápět s holýma rukama a s holýma rukama se z něj zase budete nořit ven. Rozumíte mi?“

„Myslím, že ano,“ řekl jsem já.

„Je v tom všem ještě další problém,“ pokračovali oni. „*Má vůbec člověk přesně znát obsah vlastního vědomí?*“

„To nevím,“ připustil jsem.

„Ani my nevíme,“ přiznali oni. „To je totiž otázka, která přesahuje pouhou vědu. Otázka stejného typu, před jakou se ocitli vědci, co vyvíjeli atomovou pumu v Los Alamos.“

„A možná že dokonce ještě o něco důležitější,“ pravil další z nich. „Takový závěr nám aspoň napovídá naše zkušenost. Proto je taky v jistém smyslu celá tahle záležitost vlastně opravdu extrémně riskantní pokus.“

„Pokus?“ podivil jsem se.

„Pokus,“ ujistili mě. „A nic víc vám už k tomu nemůžeme říct. Je nám líto.“

Potom mě instruovali, jak se má provádět *shuffling*. Musí se provádět o samotě, musí se provádět v noci, nesmím přitom být ani moc sytý, ani nalačno. A musím si třikrát po sobě poslechnout

předepsaný zvukový signál. Ten mi právě umožní vyvolat si svůj scénář *Konce světa*. Současně s jeho vyvoláním se ale mé vědomí propadne do chaosu. Do chaosu, ve kterém právě provádím *shuffling* dat. Když *shuffling* končí, přeruší se jednak mé spojení s *Koncem světa*, jednak se mé vědomí navrací z chaosu ven. Když je pak *shuffling* nadobro u konce, nepamatuju si z něj absolutně nic. Pak ještě existuje i takzvaný *kontra shuffling*, při kterém celý proces probíhá v přesně opačném sledu. A poslouchá se při něm opačný zvukový signál.

Sečteno, podtrženo: šlo o program, nainstalovaný do mne. Z čehož dál plyne, že při *shufflingu* nejsem nic jiného než jakýsi nevědomý tunel. Všechno mnou jen prochází sem tam. Proto se při něm taky vždycky cítím hrozně bezmocný a nesvůj. Při *brainwash* je to jiná. Praní stojí člověka námahu, ale můžu na sebe zato být pyšný. Musím na něj totiž vždycky soustředit všechny svoje schopnosti.

Při *shufflingu* nějaká hrdost nebo schopnosti nehrají vůbec žádnou roli. Nejsem tehdy nic víc než používaná věc. *Někdo* prostě v tu chvíli za mými zády *něco* provádí a používá k tomu mé vědomí, o kterém já sám navíc naprosto nic nevím. Co se téhle činnosti týká, sotva mě při ní může těšit, že jsem licencovaný kalkulátor.

Samozřejmě ale nemám žádné právo, abych si pro přepočty vybíral své oblíbené metody. Dostal jsem licenci na provádění *brainwashes* a *shufflingu*, a ty taky musím provádět přesně tak, jak je stanoveno. A jestli se mi to nelíbí, můžu leda tak nechat svého kalkulátorování. Což ovšem dělat nehodlám. Až na to, že při té práci nesmíte nijak odporovat Systému, není žádné jiné povolání, které vám jako jednotlivci poskytuje takovou možnost svobodně projevit své schopnosti, navíc za slušný plat. Stačí, abych u toho vydržel takových patnáct let, a našetřím si tolik, že už v životě nebudu muset hnout ani prstem. Taky jsem kvůli té práci několikrát dělal úmorné posudkové testy a absolvoval ostrý výcvik.

I když u *shufflingu* není na překážku, když se člověk napije, a spíš vám nějakou tu skleničku ještě doporučuji kvůli odbourání

přinesl štěstí? Nikomu. Co mám? Úplně houby. Nemám rodinu, nemám kamarády, nemám dveře. Dokonce se mi už ani nepostaví. A co se práce týče, s tou je to taky nahnuté.

I ten poslední životní cíl, co mi zbýval, sen o poklidném světě violoncella a jazyka řeckého, byl najednou ve vážném ohrožení. Jestli teď přijdu o práci, sotva už kdy dám dohromady dost prostředků, nehledě na to, že koho pronásleduje Systém až na kraj světa, těžko si kdy najde čas na memorování řeckých nepravdivých sloves.

Zavřel jsem oči, vydal povzdech hluboký jak incká studně a pak se vrátil k *Červenému a černému*. Co je ztracené, je jednou ztracené. A žádné úvahy mi to už nevrátí.

Když jsem se probral, už se úplně setmělo a kolem mě visela stendhallovska – turgeněvovská tma. Rána na břicho už tolik nebolela, asi proto, že jsem teď chvíli v klidu ležel. Občas se z ní rozběhla do břicha tupá, neurčitá bolest, asi jako když někdo v dálce uhodí do bubnu, ale jakmile odezněla, už jsem na zranění nemusel vůbec myslet. Ručičky ukazovaly sedm hodin dvacet minut, ale já pořád ještě neměl chuť k jídlu. V půl šesté jsem si dal ten nechutný sendvič s mlékem, pak ten bramborový salát v kuchyni a po něm už ani sousto, ale stejně se mi z pouhé myšlenky na jídlo žaludek celý stáhnul. Byl jsem unavený a nevyspalý, ještě ke všemu měl pořezané břicho, a v mém bytě byl binec, jako by ho vyhodily do povětří celé ženijní čtyři pidimužiků. Na nějakou chuť k jídlu mi mezi tím vším prostě nezbývalo místo.

Před několika lety jsem náhodou četl sci-fi z nedaleké budoucnosti, ve kterém se svět změnil v trosky pod záplavou nepotřebných krámů. Přesně tak teď vypadal můj byt. Na podlaze bylo naseto krámů, co jste si jen dokázali představit. Rozřezaný trojřadový oblek, rozmlácené video a televize, rozbitá váza, stojací lampa s uraženou hlavou, rozšlapané gramodesky, rozteklý rajský protlak, urvané šňůry od reproduktorů... po celé podlaze navíc vrstva košil a prádla, z větší části pošlapaného, politého inkoustem, zmazaného rozmačkanými hrozny – a skoro nic z toho už nebylo dál k použití. Především jsem u postele zapomněl

talířek s vínem a to se teď komplet ocitlo rozsypané a rozšlapané na zemi. Má osobní sbírka Josepha Conrada a Thomase Hardyho ležela v louži špinavé vody z vázy. Řezané mečičky skončily jako pohřební kytice pro padlého na prsou mému světlu béžovému kašmírovému svetru. Na rukávu se svetru skvěla kaňka od inkoustu (Pelican, odstín Royal Blue) velikosti golfového míčku.

Všechno se obrátilo v hromadu haraburdí.

V horu nanicovatého, zbytečného svinstva. Z uhynulých mikroorganismů vzniká ropa, z dávných pralesních velikánů máme zásoby uhlí. Co ale leželo tady, bylo čiročiré smetí, se kterým už nikdo nic nenadělá. Jaké vyhlídky má takové rozmlácené video?

Ještě jednou jsem šel do kuchyně a prohrábl střepy ve dřezu, ale bohužel, whisky už tam nezbývala ani kapka. Všechna skončila nevypitá v potrubí, kterým jako Orfeus klesla do podzemní nicoty ve světě, jemuž kralovali pokoutníci.

Jak jsem se prohraboval ve střepích ve výlevce, rozříznul jsem si o jeden z nich prostředník na pravé ruce. Chvíli jsem jen tak pozoroval, jak se z bříška prstu valí krev a ukapává na jednu z etiket od whisky. Jak jednou utrháte větší úraz, přestanete si tolik dělat z malých. Na říznutí do prstu ještě vážně nikdo nevykrvácel.

Nechal jsem krev téct, dokud od ní nebyla nálepka Four Roses celá rudá, krvácení ale neustávalo, takže jsem si nakonec otřel ránu papírovým kapesníkem a zalepil prst náplastí.

Na kuchyňské podlaze se jako nábojnice po dělostřelecké přestřelce povalovalo asi sedm nebo osm plechovkových piv. Když jsem je sbíral, zjistil jsem, že už plechovky dost zteplaly, ale lepší vlažné pivo než žádné. V každé ruce s jednou jsem se vrátil do postele, četl si zbytek *Červeného a černého* a pomalu přitom upíjel. Netoužil jsem po ničem jiném než utopit v alkoholu stres, co se ve mně nahromadil za poslední tři dny, a pak usnout jako dřevo. Ať už mě zítra čeká sebevíc problémů – a nebylo pochyb, že zřejmě opravdu čeká, aspoň po dobu, než se svět otočí kolem své osy jako Michael Jackson, jsem se chtěl pořádně prospat. Čerstvé trable je nejjistější přivítat čerstvou beznadějí.